

ในนา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละชีวิตแลกลมา อดอาหาร อดอาหารสลับไปถึง ๓ ครั้ง คั่นคว่าอยู่ ๖ ปี เวลามাত্রารู้ ตรัสรู้ในทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศสัจธรรม ประกาศสัจธรรม แล้วผู้ฟังแค่ ๕ คน แต่อัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม

ไอ้ของเราบวชมา บวชมาในพระพุทธศาสนา ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของตน

ถ้ามันฝึกหัดขึ้นมาแล้ว ถ้ามันขาดตกบกพร่องหรือไม่เป็นทางสายกลางในพระพุทธศาสนา เราควรจะตรวจสอบ เราควรจะพิจารณา แล้วพยายามหาทางต่อเนื่องไป

การทำมา การทำมาไม่มีความเสียหาย เพราะมันเป็นการฝึกหัดปฏิบัติ ฉะนั้น การฝึกหัดปฏิบัติ มันจะผิด มันจะพลาด มันจะไม่ใช่ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา แต่มันก็เป็นความสามารถของเราจนสุดวิสัย พยายามทำเต็มที่ของเราแล้ว ถ้าเต็มที่ของเราแล้ว มันจะได้มรรคได้ผลมากน้อยขนาดไหน เราจะต้องตรวจสอบ พิจารณา ตรวจซ้ำ ตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านฝึกหัดปฏิบัติไป เวลาใครฝึกหัดปฏิบัติติดขัดขัดข้องอย่างไร ไปถามหลวงตาพระมหาบัว ท่านจะบอกว่า “ให้ทำซ้ำ ให้ทำซ้ำ”

หลวงปู่เจี๊ยะ ท่านได้สภิกาคามีไปจากวัดทรายงาม ขึ้นไปหาหลวงปู่มนัง พอไปหาหลวง
ปู่มนัง

“ข้าพเจ้าพิจารณากายอย่างนี้ มั่งกายอย่างนี้ อย่างนี้ถูกไหม”

“ถูก”

หลวงปู่เจี๊ยะถามหลวงปู่มนัง “แล้วให้ผมทำอย่างไรต่อไป”

“ทำซ้ำแบบเดิมนั้นแหละ”

เพราะการกระทำซ้ำแบบเดิม เพราะการทำความมันได้ผลมาถึงบุคคลคนที่ ๒ แล้ว ถ้าบุคคล
ที่ ๒ แสดงว่ามันตรงจิตตรงนิสัยของตัว ถ้าตรงจิตตรงนิสัยของตัว ถ้าทำให้มันละเอียดเข้าไป
อย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด อย่างละเอียดสุด บุคคล ๔ คู่ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง
จริงขึ้นมา ให้ทำซ้ำๆ

ทำซ้ำๆ มันเท่ากับตรวจสอบ ตรวจสอบที่เราทำมานี้

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเหตุมันสมบูรณ์ของมัน สมควรของมัน มันต้องให้ผลแน่นอน
อยู่แล้ว

การฝึกหัดปฏิบัติใจ เวลจิตเสื่อมๆ นะ ทำสมาธิแล้วสมาธิเสื่อมหมดนะ โดยข้อเท็จจริง
ของมัน สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา มันเสื่อมหมด

แต่หลวงปู่เจี๊ยะท่านสอนให้ชำนาญในวสี ชำนาญในเหตุ ถ้ามันรักษาเหตุ มันดูแลเหตุ
นั้น มันจะเสื่อมไปไหน

ถ้ามันรักษาเหตุ รักษาเหตุแล้วต้องเหตุให้ถูกต้องชอบธรรมนะ ถ้าเหตุไม่ถูกต้องชอบ
ธรรมมันก็เป็นมิจา ถ้าเป็นสมาธิก็เป็นมิจาสมาธิ ออกนอกกลุ่มออกทางไปเลย สมาธิไม่ใช่
เป็นสมาธิแล้วมันจะถูกต้องชอบธรรม มิจาสมาธิร้อยแปด

สัมมาสมาธิในพระพุทธศาสนา ศีล สมาธิ ปัญญา

ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา ให้ทำซ้ำ ตรวจสอบการกระทำของเรานั้นแหละ ที่มัน
 ทำมาแล้วมันถูกต้องชอบธรรมหรือไม่

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนานะ พระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เป็นเจ้าของธรรมะ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ริ่ค้นขึ้นมา

สิ่งที่ในนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าว รวงข้าวเต็มไปด้วยหมดเลย
 พระพุทธศาสนาไง มีพระพุทธรูปพระธรรม พระธรรมๆ นาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เต็มไปด้วยรวงข้าว ให้ชาวพุทธได้เก็บเกี่ยว ได้ใช้ประโยชน์

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเรา
 ภาวสวะคืออกพองของเรา คือนาของเรา คือจิตของเรา

ทำความเข้าใจเข้ามา ทำความสงบเข้ามาเพื่อค้นคว้าหาใจของตน ถ้าค้นคว้าหาหัวใจของ
 ตน ถ้าเป็นสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรมนะ มันรู้

ถ้ามันเป็นมิจฉาทิฐิ มันก็เผลอออกไปนอกเรื่องนอกราวเลย บรรลุธรรม เห็นธรรม ไป
 เติลิดเปิดเปิงไปเลย

แต่ถ้าเป็นพระพุทธศาสนา ศีล สมาธิ ปัญญา

ถ้ามีศีลมีธรรมขึ้นมา มันจะทำความเข้าใจเข้ามาได้ ถ้าทำความเข้าใจเข้ามา
 ได้ สัมมาสมาธิไง ถ้าสัมมาสมาธิ ถ้ามีสติมีปัญญา ถ้ามันนุ่มไปเห็นสติปัญญา ๔ ตามความ
 เป็นจริงไง มันก็ฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาไง

เวลาเราฝึกหัดใช้ปัญญาๆ ไร ถ้าปัญญาๆ มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ

แต่ตัวเองไม่เข้าใจ “ก็ใช้ปัญญาแล้วไง นี่ก็ปัญญาๆ”

ปัญญานะ โรงพยาบาลศรีธัญญา

ถ้ามันเป็นปัญญานะ ถ้ามีสติมีปัญญานะ มันคอยตก ปัญญาใช้ไปแล้วทำไมไม่เป็นแบบนี้
 ทำไมเราไม่เห็นมีรู้แจ้งเห็นจริงอะไรในหัวใจเราเลย

ถ้าพิจารณานะ ถ้าใจเราเป็นธรรม ฟังเทศน์หลวงปู่มัน ฟังเทศน์หลวงตาพระมหาบัว แล้ว
เรามาไตร่ตรองในใจของเรา เป็นอย่างนั้นไหม ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังเหมือนกันนะ พูดเหมือนกัน
ฟังเหมือนกัน รู้เหมือนกัน

ไอ้ที่นี่ผู้เทศน์รู้ ใจเราฟังแล้วงงว้าย เอ๊ย! ทำไมกูไม่เป็นอย่างนั้นวะ

แค่นี้ก็จบแล้ว

เพราะเราเคยเป็นมา เวลาฟังเทศน์ฯ สิ่งที่เรารู้เราเข้าใจแจ่มแจ้ง ไอ้ที่ยังไม่รู้ เอ๊ะ! เอ๊ะ!
เอ๊ะ! แล้วพยายามฝึกหัดของเรา

สิ่งที่รู้แล้วนะ ท่านพูดไฉน ยิ้มเลย รู้ ไซ้ ไซ้

เวลาเราอยู่กับท่าน เวลาท่านเทศน์จบ หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่
ลีท่านเป็นพระอรหันต์ เราก็นั่งฟังเทศน์อยู่นั้นแหละ เวลาท่านเทศน์จบ

“ลีเนาะ ลีเนาะ”

เราก็นั่งฟังอยู่

พระอรหันต์ยืนยันด้วยพระอรหันต์

ตอนนั้นเรายังโง่บ้าเซ่ออยู่ไง นั่งอยู่ที่นั่นแหละ แต่เวลาฟังเทศน์ท่านนะ เวลาท่านจบแล้ว
ท่านทักหลวงปู่ลีไป “ลีเนาะ ลีเนาะ ที่เทศน์มาไซ้ไหม”

พระอรหันต์-พระอรหันต์รู้ด้วยกัน ถ้าพระอรหันต์ไม่รู้เหมือนกันจะเป็นพระอรหันต์ได้
อย่างไร

พระอรหันต์มันจบที่สัจจะความจริงในหัวใจของตน

นี่ไง พระอรหันต์ ทำไมถึงเป็นพระอรหันต์

เป็นพระอรหันต์เพราะท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านมา ศีล สมาธิ ปัญญา วิธีการดับทุกข์
ด้วยมรรค ๘

เราวิธีการดับทุกข์ด้วยความพอใจ ด้วยความชอบใจ ชอบใจ กิเลสขึ้นหัว แล้วก็ชอบตาม
กิเลส

แล้วทำไมไม่ตรวจสอบ ทำไมไม่ทำซ้ำ

ถ้าทำซ้ำ สัมมาสมาธิ

ถ้าเรามีความชอบธรรมของเรา เรามีความถูกต้องของเรา สมาธิคือสมาธินะ

ก่อนหน้านั้นเวลานั้นเสื่อมมนะ หันรีหันขวาง ทำอะไรไม่ถูกเลย แล้วก็ตะบี้ตะบันพยายาม
ทำ คิดว่าความเพียรอย่างนี้เราจะเอาสมาธิกลับมาได้ ยิ่งทำยิ่งเตลิดเปิดเปิง

วาง วางให้หมด พุทโธเฉยๆ พุทโธด้วยสติ พุทโธๆ พุทโธโดยไม่ต้องเอาสมาธิ

สมาธินะ ไล่ตามเอ็งไม่ทันแล้วละ เอ็งจะหายไปไหนก็เรื่องของเอ็ง ข้าพุทโธของข้าเรื่อย

พุทโธนะ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเหตุมันสมบูรณ์แบบแล้ว สมาธิมันจะหายไปไหน
สมาธิหลักมันหนีมันยังไม่ไปเลย มันไปไม่ได้ มันไปไม่ได้เพราะพุทโธเราชัดเจน เหตุเราสมบูรณ์
แบบ

นี่ไง หลวงปู่เจี๊ยะ ชำนาญในวสี ชำนาญในทางการกระทำ การเข้าและการออก

“สมาธิมีเข้ามีออกด้วยหรือ”

แสดงว่าเอ็งทำไมเป็น เอ็งไม่รู้จัก เพราะอะไร เพราะอารมณ์เฉยๆ เป็นสมาธิได้หรือ แล้ว
อารมณ์อย่างนี้ไม่มีเข้าไม่มีออกก็เป็นสมาธิ แล้วสมาธิอะไรของมึง ก็สมาธิแบบกิเลสใน สมาธิ
แบบโลกใน สมาธิแบบว่า ข้าทำให้สบายใจก็คือสมาธิ

ไร้สาระ มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร

เพราะมันมีโลกียะกับโลกุตตระ เพราะมันมีโลกกับธรรม

ไอ้ที่เราคิดเราเห็นกันนี่โลกร้อยเปอร์เซ็นต์ ธรรมยังไม่มี เวลาธรรมมันจะเกิด มันจะเกิด
นะ ความสงบของใจเข้ามาใน นี่ไง เราต้องหาที่นาของเราให้เจอ

ชาวไร่ชาวนาเขา เขาหว่านกล้า เขาถอนกล้า เขาเตรียมที่นาของเขา เขาชักน้ำเข้านา แล้วเขาก็หว่านดำของเขา นี่ไง ในนามีข้าว

แต่ในนาของเรา หามันยังไม่เจอเลย มีที่นาแต่ไม่มีเอกสารสิทธิ์

เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มันมีจิตใจ มันมีที่นา มีที่นามา โดยข้อเท็จจริงเลย ภาวสวะ มีภพ

ไม่มีจิตวิญญาณ ปฏิสนธิมันจะเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างไร แล้วเราเกิดมาแล้วมีที่นา แต่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ครับ หาไม่เจอครับ แล้วกิเลสมันจับจอง มันไม่ให้เอ็งเงยหน้าเลย

เราพุทโธๆ นะ ทวงที่นาภูคีนว่ะ ทวงใจภูกลับมา ทวงใจภูกลับมาด้วยความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดมาพบพระพุทธศาสนา

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธัมมจักขุ เพฺรเม ภิกขเว ทาง ๒ ส่วนไม่ควรเสพ

ไฉ่ที่ว่าความสุข ความกระดิกเท้ากับบรรลุธรรมนะ ไม่ควรเสพ ไฉ่ที่พยายามกระทำ โดยอัตตกิลมถานุโยคก็ไม่ควรทำ แล้วไม่ควรทำ แล้วทำอย่างไร

ทำสายกลางในพระพุทธศาสนา ก็ทำตามธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทางสายกลาง ฉะนั้น ธรรมและวินัย คำสั่งสอนของท่านต้องเป็นทางสายกลาง ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทางทั้งนั้น

แต่ไฉ่เรา ไฉ่ด้วยทิฐิมานะไง เวลามาศึกษาธรรมะนะ เฮ้ย! อัตตกิลมถานุโยค ถ้าภูพอใจทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ถ้ามันขัดกิเลสภูนะภูไม่ยอมรับ แต่ถ้ามันสมประโยชน์กับภูละภูชอบ กิเลสมันก็ยิ่งพอกพูนเข้าไปนะสิ นี่กิเลสมันบังเงา มันอ้างธรรมะของพระพุทธเจ้าไง ทำอย่างนี้ธรรมวินัย เพราะอะไร เพราะมันชอบ แล้วก็ทำตามมันไปไง แล้วได้อะไรขึ้นมา ว่างเปล่า เสียเวลาด้วย

ฉะนั้น เราฝึกหัดปฏิบัติของเรา

วันสำคัญพระพุทธศาสนานะ เราตั้งใจของเรา แล้วเราการกระทำของเรา ธรรมทั้งหลาย มาแต่เหตุ การกระทำของเรา เติบงกรรม นั่งสมาธิภาวนาไป

นั่งเฉยๆ นี่แหละ แต่สติปัญญาควบคุมความรู้สึกนึกคิดของตน ทำให้มันสงบระงับเข้ามา ถ้ามันสงบระงับเข้ามานะ โอ! ภูเขาที่นาฏแล้วละ

เพราะอะไร

เพราะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีของมันอยู่แล้ว แต่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ ไม่มี สติปัญญาเป็นผู้ที่คุ้มครองดูแลมัน

มีสติปัญญาแล้วเรากุ้มครองดูแลของเรา พอคุ้มครองดูแลของเรานะ สุขอื่นใดเท่ากับจิต สงบไม่มี

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่สมาธิมันทำให้เราเป็นสมาธิปฏิญาณต้องชอบธรรมได้ แล้วถ้ามัน คั่นมันค้ำ มันหามันไม่เจอ นั่นกรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์คือไม่มีวาสนา อะไรเข้ามารู้เห็น นั่น เป็นธรรมทั้งนั้นนะ มันเป็นนิमित มันเป็นจิตส่งออก มันเป็นอำนาจวาสนาของจิตแต่ละดวง มัน เป็นบุญและบาปของใจดวงนั้น

ถ้าเราต้องพยายามศึกษาค้นคว้า แล้วพยายามกระทำขึ้นมาให้มันเป็นข้อเท็จจริงในใจ ของตน ถ้าเป็นข้อเท็จจริงในใจของตน จิตมันเป็นอิสระไง สมาธิไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้นไง แล้วนอนไปนะ ถ้าคนมีอำนาจวาสนามันจะเห็นโดยสัจจะโดยความจริงเลย

ผู้ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย พอจิตสงบจะเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต มันมหัศจรรย์เลย แล้วถ้า ยกขึ้นสู่วิปัสสนา คือเดินสติปัญญาไปได้ไง เห็นไหม

ชาวนาเขาหวานกล่ำ เขาหวานข้าว เขาต้องไถ เขาต้องดำของเขา เขาต้องมีชักน้ำเข้านา ให้พืชมันไม่ตาย ไม่ตากแดดตาย

ทำความเข้าใจของเรา ถ้ามีสติเป็นที่พักผ่อน จิตมันเหนื่อยมันล้า มันทุกข์มันยากมาก พอ จิตพอทำให้มันสงบสุขขึ้นมา สัมมาสมาธิ คือได้พักได้ผ่อน ได้นอนหลับ ได้พักผ่อน

สัมมาสมาธิต้องมีกำลัง

มีกำลัง หมายความว่า เวลาจะใช้สติใช้ปัญญา มันจะคมของมัน มันจะพิจารณา มันจะขาด โหะ! โหะ! โหะ! ออกไปเลยนะ ไหวมาก ถ้าสมดุลงพอดีของมัน

แต่เวลาใช้งานไปแล้ว มีดีใช้งานไปแล้วมันก็ต้องถือเป็นเรื่องธรรมดา ปัญญาที่ใช้ไปแล้ว ถ้าสมาธิมันอ่อนแอลงนะ มันเป็นสัญญาใจ จะคิดอะไรก็เทียบเคียงเอา เคยคิดได้อย่างนั้นก็คิด

มันเป็นอดีตอนาคตไปแล้ว

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนปัจจุบันธรรม

ปัจจุบันธรรมคือปัจจุบันกิเลส ปัจจุบันที่เห็น แล้วปัจจุบันที่พิจารณา ปัจจุบันที่ฟาดที่ฟันกับมันไง แล้วถ้ามันฟันไป มันโหะ! มันโหะ! มันปล่อย มันวาง โอ้โฮ! ทำไมเราเก่งได้ขนาดนี้

พิจารณาเตลิดเปิดเปิงไปเดี๋ยวบ มันพอเริ่มอ่อนแอลงนะ ชักเยือกกันอยู่อย่างนั้นนะ ไปก็ไปไม่ได้ แต่ความคิดตัวเอง สัญญา เคยคิดว่าทำได้ มันก็คิดอารมณ์อย่างนั้นนะ แล้วก็ยื้ออยู่อย่างนั้นนะ ใจบ้ำเซ่ออยู่อย่างนั้นนะ

ถ้าไปหาครูบาอาจารย์ ท่านบอกให้ปล่อย

ปล่อยได้อย่างไร สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ มันต้องใช้ปัญญาถึงจะแก้กิเลสได้ ขณะนี้ใช้ปัญญาไปแล้ว ปัญญามันจะฟาดมันจะฟันแล้ว มันจะมาทำสมาธิทำไมอยู่

ถ้าคนไม่เป็นมันเถียงอย่างนั้นนะ แต่พอเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาแล้ว มันต้องสมดุลงพอดีของมัน ถ้ามันมีกำลังของมัน มันมีสมาธิเป็นพื้นฐาน สมถกรรมฐานไง เวลานั้นอมไปเห็น

คำว่า “น้อมไปเห็น” มันเหมือนเจ้าหน้าที่ตำรวจ ชาวอาชญากรรวมว่า นาย ก. ได้ฆ่านาย ข. ตาย แต่ไม่เห็นนาย ก. มันก็ได้แต่ข่าว ถ้าได้ข่าวว่านาย ก. ฆ่า นาย ข. ตาย มันต้องตามหา นาย ก. ให้เจอ แล้วนาย ก. มันฆ่าคนตาย มันจะรอพบเจ้าหน้าที่ไหม มันก็หลบมันก็หลีกของมันเหมือนกัน

กิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของคน มันไม่กลัวอะไรเลย มันกลัวธรรมะ ถ้ากลัวธรรมะ โดยประชาชนทั่วไปมันชี้หัวนะ มันบอกเราเป็นคนดี เราเป็นชาวพุทธ มันชี้หัวอย่างนั้นนะ

แต่ถ้าวันไหนจะฝึกหัดปฏิบัตินะ เริ่มต้นมันก็ต่อต้านเต็มที่ ถ้ามันต่อต้านเต็มที่แล้ว ถ้าเรามีความเพียร ความวิริยะอุตสาหะ มันก็ปิด ปิดไปปิดมาให้เราผิดพลาดตลอดเวลา นี่ไง ว่าเราจิตสงบแล้วจะเห็น จิตสงบแล้วจะเห็นสติปัฏฐาน ๔ จะเห็นกิเลส

มันเป็นไปได้ถ้าผู้ที่มีวาสนา ถ้ามีวาสนานะ มันมาเอง

ในพระไตรปิฎก เวลาภิกษุผู้มีบุญญานุการไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอบวช เอหิภิกขุ บริหาร ๘ จะมาโดยธรรมเลย โดยฤทธิ์เลย ครอบสมบุรณ์แบบ

พาหิยะ พาหิยะพึ่งเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียวเป็นพระอรหันต์ ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวช องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เธอไม่มีบริหารบวชได้อย่างไร เธอก็ต้องไปหาบริหาร ๘ ให้ได้ก่อน ไปหาบริหารอยู่ โศแม่ลูกอ่อนขวิดพระอรหันต์ตายเลย

ถ้าในปัจจุบันนี้ในบ้านเมืองเรา บริหาร ๘ เราทำสังฆทานกันทุกวัน ทำมากมาย ทำไมเราจะมีบริหาร ๘ เพื่อพระอรหันต์บวชไม่ได้

นี่เวลาเวรกรรมมันให้ผลมันเป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้ ไม่มี แต่ผู้มีบุญกุศล มาโดยทิพย์เลย

นี่เหมือนกัน เราบวชมาแล้ว เราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เรามีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน แล้วเราไม่น้อยเนื้อต่ำใจอะไรเลย

น้อยเนื้อต่ำใจ เอ็งก็กิเลสทับซ้ำซ้อนเข้าไปอีก น้อยเนื้อต่ำใจ ตีอกชกตัว

ปัจจุบันนะ สิ่งที่เป็นอยู่นี้มันมาจากอดีต เอ็งทำอะไรมา พันธุกรรมของจิต มันเป็นจริงเป็นนิสัย แต่ถ้าเป็นแค่เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเป็นอริยทรัพย์แล้ว แล้วถ้ามีอำนาจวาสนาบวชเป็นพระด้วย

ในนา แล้วนาอยู่ไหน

ในนา ในนาก็หัดทำสมาธิให้ได้ ทำความสงบได้ เอกสารสิทธิ์คือสติและปัญญาของตน แล้วถ้าเป็นความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายนะ สติสัมปชัญญะสมบุรณ์แบบ แล้วไม่หลง ไม่ลุ่มหลงสมาธิของตัวเอง

คนไม่มีวาสนานะ พอจิตสงบ “โอ้! บรรลุธรรม นิพพาน”

ไม่มีวาสนาไง เพราะนี่มันแค่ทำความสงบของใจเท่านั้น มันยังไม่ได้ยกขึ้นสู่วิปัสสนา

พระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งปัญญา ปัญญาคือวิปัสสนา ปัญญารู้แจ้งแทงตลอดกิเลส ในหัวใจของตน นั้นพระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งปัญญา ปัญญาที่ฟาดฟัน ปัญญาที่มีสัมมาสมาธิเป็นพื้นฐาน

แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติ เห็นไหม ชาวไร่ชาวนาเขา เขาทำไร่ไถนาของเขา เขาต้องหาที่นาของเขา คนไม่มีนาเขาเช่านาทำนะ แต่ของเรา เราต้องหาที่นาของเราให้ได้ หาที่นาของเราคือสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิคือภาวสวะ คือภพ คือฐานของจิต

แล้วสมาธิสงบระบับชั่วครั้งชั่วคราว แล้วคนที่ไม่มีความสมาธิคืออนิพพาน

แล้วโดยสังจะ โดยข้อเท็จจริงในพระไตรปิฎก ในตำราก็คงสอนอย่างนั้นในภาคทฤษฎี ในภาคปฏิบัติยิ่งแล้วใหญ่ ในภาคปฏิบัติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านลุ่มหลง ท่านเที่ยว ท่านผิดพลาดไปขนาดไหน นั่นนะคือผลที่ทำให้เห็นโทษของกิเลส เห็นโทษของกิเลส แล้วคนที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันก็ต้องลุ่มหลงไปตามอวิชชา

อวิชชาคือความไม่รู้ แล้วมึนรู้อะไร ที่มึนกันนี้รู้อะไร มีแต่ศรัทธา ศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้ ปัญญา ปัญญามันก็เป็นโลก ปัญญาทางโลก ปัญญาของมนุษย์ ปัญญาทางวิทยาศาสตร์ แล้วปัญญาวิทยาศาสตร์มันก็เป็นลิขสิทธิ์อีกนะ ใครเป็นคนคิดได้ ใครเป็นคนค้นคว้าได้ ลิขสิทธิ์

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมที่เข้าไปชำระล้างกิเลส

เพราะอะไร

เพราะธรรม ดุติ มันมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด มีละเอียดสุดใจ มันอยู่ที่วาสนาของคน ใจที่อ่อนแอก็มีสติมีปัญญาเท่านั้น ถ้าสติปัญญาเขาสมบูรณ์แบบของเขา เขาก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน

คนที่เข้มขันขนาดไหน ฉลาดขนาดไหน พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร มันแตกต่างกัน พระโมคคัลลานะ ๗ วันเป็นพระอรหันต์ พระสารีบุตร ๑๔ วัน สติปัญญามากเกินไป มากเกินไป ก็ต้องใช้สติปัญญามากเกินไป

นี่ไง สติปัญญาของแต่ละบุคคล สติปัญญาของจิตแต่ละดวง

ที่นาของใคร มันอยู่ในที่ลุ่มหรือที่ดอน มันอยู่ที่ไหน แล้วมันอยู่ที่ไหน จะทำนาอย่างไร

จะทำนา มรรค ๘ ไง ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความชอบธรรมในการฝึกหัดปฏิบัติของตน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนะ นาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โอโฮ! รวงข้าวเบิกบานในพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ผู้ที่ฝึกปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริง มันต้องที่นาของตัวเอง แล้วมันต้องฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทำไรไถนาขึ้นมา คุ่มครองดูแล อย่าให้อั่วพวกโรคพืชเข้ามาทำร้ายต้นข้าว อย่าให้พวกนกกาเหียวมาเอา มาจิกกินข้าวของตัวเอง มันต้องดูแลรักษา ทำของตนขึ้นมา

ในนาของเราถึงมีข้าว มีรวงข้าวไว้เพื่อประโยชน์กับชีวิตของตน ไว้เพื่อเป็นสัจจะความจริงในหัวใจของตน ในนาของเรา เราต้องฝึกหัดปฏิบัติของตน

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

ตนจะเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันก็อยู่ที่การกระทำของตน การกระทำของตน เห็นไหม ถ้าเราทำสัจจะความจริงขึ้นมาแล้ว

ในสมัยพุทธกาล เวลาพระปฏิบัติไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง พระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่าไซ้ ถ้าไม่ใช่ ไม่ต้องเข้ามา ให้คนไปดักไว้เลย ให้เข้าป่าช้าไป ไปเข้าป่าช้า มันเห็นการสิ้นใจของใจของตน ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วัชชีบุตร เวลามาหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยศรัทธาใจ มาถึงจัดที่พักเสียดอีกที่ก็ครึกโครม

นาคิตะ นันลูกศิษย์ใคร

นันลูกศิษย์ของพระสารีบุตร

ไล่ออกไป ไล่ออกไป เหมือนชาวประมงเขาหาปลา

ชาวประมงหาปลา เขาวางแห เขาวางวน ต้องออกเสียงออกอะไรต่างๆ ใ้ฉันักบวช
นักรบ นักปฏิบัติ เหมือนชาวประมง ไล่ออกไป ไล่ออกไปแล้วเหวดมาเลย

พระที่บวชใหม่เพิ่งบวช เขาก็ไม่รู้ธรรมวินัย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโหดร้าย ไล่ออกไป

อ้าว! ก็เขาทำผิดข้อวัตรปฏิบัติ พระที่เขาอยู่ เขาก็ต้องการความสงบสงัดของเขา ใ้ฉันมา
ด้วยศรัทธาว่าจะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมาศึกษาค้นคว้า มาเหมือน
ชาวประมง อีกทั้งครีกโครม ไล่ออกไปเลย

ให้พระไปตามกลับมา เทศนาว่าการจมน้ำดวงตาเห็นธรรม เทศนาว่าการกัฏฐิ

พวกเธอทำไมไม่มีสติ พวกเธอ ดูลิ ดูพระเขาอยู่ในวัดเขาสงบเสงี่ยมของเขา พวกเธอมา
ทำให้เขา อีกทั้งครีกโครม มันจะภาวนากันอย่างไร

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยข้อเท็จจริง ๆ นี่ไง เราจะหาที่นาของเรา

พวกเธอ พวกเธอ

นี่ไง เราฝึกหัดปฏิบัติ วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา แล้วพระพุทธศาสนาเป็น
ศาสนาประจำชาติไทย ดูลิ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เขาทำบุญทำกุศลของเขา ด้วยบุญ
กุศลของเขา นั่นของเขานะ

หลวงพ่อพระมหาบัวท่านสอนไง เนื่อนาบุญของโลก เนื่อนาบุญของโลกมันก็ได้แค่เศษ
เม็ดข้าวที่ชาวนาเขาเกี่ยวข้าว แล้วเม็ดข้าวมันตกอยู่ในน่านั่นนะ

นี่เหมือนกัน วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ชาวพุทธเขาทำบุญกุศลของเขา มันบุญของเขา
เขา บุญอะไรของเ็ง

ของเรา เนื่อนาบุญ เราก็ต้องหาที่นาของเราสิ แล้วก็ฝึกหัดปฏิบัติของเรา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา บวชเป็นพระๆ พระมีบริวาร ๘ เป็นสมบัติ
ของเราเท่านั้น แล้วเราก็เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้งด้วยการบิณฑบาต

ชาวพุทธๆ เรา เขาเป็นคฤหัสถ์ เป็นอุบาสกอุบาสิกา อยากได้บุญได้กุศลของตน เขามี
หน้าที่การงานของเขา ทางฆราวาสเป็นทางคับแคบ คับแคบเพราะต้องทำหน้าที่การงานของ
เขา เวลาเสร็จแล้วเขาจะฝึกหัดปฏิบัติของเขา เขาก็สร้างบุญสร้างกุศลของเขา

เหมือนเรา ภาวนาแล้วทำไมมันไม่ได้วะ ภาวนาแล้วมันทุกข์มันยาก

เหมือนกัน ถ้าเขาทำบุญทำกุศลของเขา เขาก็ถากก็ถางหนทางของเขา เพื่อเวลาเขา
ปฏิบัติขึ้นมาเขาจะได้สะดวกสบายของเขา

ไฉนก็เหมือนกัน เราเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เราไปบิณฑบาตเขามาขบมาฉัน

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เวลาแบบว่า ภิกษุทำภัตกิจเสร็จแล้วไง เข้าใน
ถ้ำ ในคูหา ในเรือนว่าง ใครฝึกหัดปฏิบัติของตน นี่มันงานของพระๆ งานของนักรบจะรบกับ
กิเลสตัณหาความทะยานอยากในหัวใจของตนนะ แล้วก็ศึกษาค้นคว้าขึ้นมา ให้กิเลสมันสงบตัว
ลง

สมาธิคือกิเลสมันสงบตัวลง สงบตัวลงจนพุทโธมันเด่นชัดขึ้นมา

แต่ตอนนี้นั้นเจอไปด้วยกิเลสทั้งหมด ความคิดกิเลส ๕๐ เรา ๕๐ เราวินิจฉัยอะไรได้บ้าง
เรารู้อะไรล่วงหน้า ลับหลัง รู้อะไรบ้าง เราจะทำมาหากิน เราจะร่ำรวยเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เรา
จะเป็นอนาถบิณฑิกเศรษฐี จะทำบุญกุศลให้มากมาย แล้วจะเอาเงินซื้อที่สร้างวัด

ทำจนตาย

เวลาเราทำบุญกุศลของเรา ก็เพราะหัวใจดวงนี้ แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติของเรา

ทางฆราวาสเป็นทางคับแคบ คับแคบเพราะหน้าที่การงาน เพราะคนเกิดมา ถ้าไม่มี
หน้าที่การงาน จะเอาปัจจัยดำรงชีวิตอย่างไร

ภิกษุที่เราดำรงชีวิตอยู่นี้ เพราะเราอาศัยร่มโพธิ์ใบบุญจากพระพุทธศาสนา จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกา สร้างบุญสร้างกุศลด้วยการทำบุญตักบาตร ภิกษุ ภิกษุณี นักรบๆ เข้า
 บิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง แล้วมีหน้าที่การงานของตนก็ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็น
 ข้อเท็จจริงในใจของตน

เราอาศัยร่มใบบุญในพระพุทธศาสนา ในพระพุทธศาสนา ที่นาขององค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าเต็มไปด้วยดอกผล ที่นาของเราแห้งแล้ง เราก็มาอาศัย พยายามปักเนื้อปักตัว
 พยายามรักษาหัวใจของตนให้มันชุ่มชื้นขึ้นมาด้วยสัมมาสมาธิ ด้วยเห็นที่นาของตนมีเอกสาร
 สิทธิโดยชอบธรรม เป็นสมบัติของตน

แล้วพยายามทำที่นาของเรา การดับทุกข์ด้วยวิธี ด้วยมรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียร
 ชอบ งานชอบ ชอบในการถากการถาง ชอบในการชักน้ำ ชอบโดยการหาเมล็ดพันธุ์ ชอบโดย
 การคุ้มครองดูแล ทำงานชอบของตนไฉน มรรค ๘ ดูแลรักษาหัวใจของตนให้ดีงาม

ถ้ารักษาหัวใจให้ดีงาม สมกับเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้บวชเป็น
 พระ เวลาเป็นนักรบไฉน

ชาวนาๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบิณฑบาต พวกพราหมณ์บอกว่า สมณะก็
 ทำนากินเองสิ ทำไมต้องมาขอเขา ชาวบ้านเขาทำนาเดือดร้อนนะ จะมาขอข้าวอะไรอีก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราไถนาของเราทุกวินาที สติเป็นเชือก ปัญญา
 เป็นพล ไถกิเลสในใจของตน ทำมากกว่าชาวนาหลายร้อยเท่า

ชาวนาปีละ ๑ ครั้ง แต่พอมีสลประทาน ปีละ ๓ ครั้ง เพราะมีน้ำ แต่ถ้าเป็นธรรมชาติ ใช้น้ำฝน ปีละ ๑ ครั้ง

แต่เราทำทุกวินาที ทุกนาทีในใจของตน สติปัญญาเพียบพร้อมด้วยการเท่าทันกิเลส
 ตัดหาความทะยานอยากในหัวใจของตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการกับพวกพราหมณ์ที่เขามองแต่เรื่องโลกไ
มมองแต่การดำรงชีวิตไง ถ้าดำรงชีวิต มีบุญและบาป ทำให้สุขและทุกข์

แต่พระพุทธศาสนา ทางสายกลาง พ้นจากสุขและทุกข์ เป็นวิมุตติสุข สุขที่แท้จริงกับที่นา
ของตน เนื่อนาของตน ใจของตน ธรรมของตนที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาตามข้อเท็จจริง ถ้าเป็นสัจจะ
เป็นความจริง เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่เหยียบแผ่นดินผิด

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ไม่ได้บวช ไม่ได้เรียน ไม่ได้ฝึกหัดปฏิบัติ
เป็นมนุษย์ไม่มีเกียรติ เป็นมนุษย์โดยมนุษย์ประจำโลก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใน บรรดาสัตว์ ๒ เท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าประเสริฐที่สุด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์เป็นภพกลาง มีกายกับใจ เทวดา
อินทร์ พรหมมีแต่ใจ ทิพย์สมบัติ นรกอเวจี อปายภูมิ ๔

นี้ภพกลาง เทวดา อินทร์ พรหมเวลาเขาพูดไป อิจฉามมนุษย์

เพราะมนุษย์มันมีธาตุ ๔ ปิณฑัน เพราะมันหิว มันกระหาย ต้องหามาเลี้ยง มันมันทุกข์
ทั้งนั้นนะ ถ้ามีสติปัญญาเท่าทันมัน ถ้าเท่าทันมัน อันนั้นมันจะเป็นเชื้อเพลิง เชื้อแห่ง
สติปัญญาให้สติปัญญาเราแก้ลำขึ้นมา แล้วสติปัญญาจากภายนอกคือโลก ภายในคือธรรม
แล้วถ้ามันเห็นหัวใจของตน

อาบเหงื่อต่างน้ำนะ เวลาเรามองดู เขาทำหน้าที่การงานอาบเหงื่อต่างน้ำเป็นทุกข์เป็น
ยากในทางโลกเพื่อหาเงินหาทอง

เดินจงกรมนะ เวลาเข้าด้ายเข้าเข็มนะ ๒๔ ชั่วโมง เป็นปีๆ มันหนักหนาสาหัสสาครรจ์
กว่าทางโลกหลายเท่า เพราะกิเลสมันจะเป็นมันจะตาย มันจะเอาตัวรอดไง มันก็จะบอกว่า มัน
จะตาย ภูจะตาย ให้เราอ่อนแอ ให้เราไม่เข้มข้นไง

เวลาเอาจริง ใครตาย

หลวงตามหาบัวท่านปฏิบัติของท่านไง สุดท้ายแล้วกิเลสตาย เราไม่ตาย

แต่เวลาท่านหมดอายุขัย ท่านปรินิพพาน

สอุปาทิเสสนิพพาน เศษส่วนที่เหลือจากการกระทำเป็นพระอรหันต์ ใช้ธาตุใช้ขันธนั้น
เพื่อประโยชน์กับพระพุทธศาสนา ถึงที่สุดแล้วทั้งเศษส่วน ทั้งสิ่งที่เหลือที่เป็นวัตถุธาตุไว้ประจำ
โลก สอุปาทิเสสนิพพานเป็นอนุปาทิเสสนิพพาน สิ้นกิเลสไปด้วยความชอบธรรม เอวัง